

Waarschijnlijk is mijn schoolcarrière begonnen in de serre van de pastorie, maar van mijn kleuterjaren weet ik me alleen nog heel goed te herinneren dat zuster Adriani vanillevla kookte op zo'n kinderfornuisje en dat dit aan brandde. Wat en lucht!

Net als zo velen in de 1e klas les van Juffrouw Jansen, daarna in de 2e juffrouw Hermans en in de 3^e klas Loes Langerak. Zij was nieuw dat jaar, kon heel mooi tekenen en gaf ons na schooltijd blokfluitles. De vierde klas juffrouw Vis die 's morgens al vroeg met de groene bus (NBM) uit Abcoude kwam om de mis van 8.00 uur mee te maken. Menig keer heeft zij mij gevraagd waarom ik, recht tegenover de kerk wonende, niet in de kerk was. Maar omdat mijn broer Kees misdienaar was, had ik een goede smoes: ik bezocht de vroegmis van 7.00 uur.

In de 5^e klas weer een nieuwe meester, meester Schouten. Hij had het moeilijk met ons, kwam misschien wel rechtstreeks van de "kweekschool". Dat weet ik niet meer. Wel gaf hij ons na schooltijd Franse les. Zo saai dat ik uit verveling een keer het veertje van de ballpoint (toen nog een bijzonderheid) in mijn duim heb zitten draaien. PIJN... en die middag geen woord Frans meer opgenomen!

In de zesde klas meester Bekema, die je letterlijk en figuurlijk klaarstoomde voor het voortgezet onderwijs. Hij was van mening dat ik best de MULO kon doen, alleen mijn Nederlands was niet op dat peil. Daar ging hij wat aan doen! Ieder dag na school blijven voor extra opdrachten en allerlei ezelsbruggetjes, die ik boven mijn bed op moest hangen, hetgeen ik ijverig beloofde maar nooit gedaan heb (maar die ik wel nog steeds toepas!).

Toch heb ik er genoeg van opgestoken want het toelatingsexamen van de MULO kwam ik zonder problemen door. Dat het op de RK Clara Feij MULO aan de Linnaeushof toch niet gelukt is, lag vooral aan het feit dat ik in een klas met alleen maar meiden terecht kwam, daar voelde ik me niet thuis. Ik was jongens en meiden in één klas gewend en uit een gezin met alleen broers kon ik me in dat meidengedoe niet vinden. En naast het Nederlands in het eerste jaar ook gelijk Frans, Duits en Engels en alle daarbij behorende vervoegingen enz., les van nonnen (toch heel iets anders dan juffen en meesters en min of meer terug in de tijd ook al mochten ze een lok haar laten zien en hadden sommige een rok op kuithoogte aan), dat maakte het allemaal nog veel complexer. Kortom na 2 x de 1e klas was de MULO voor mij passé en ben ik overgestapt naar de Hadewijchschool aan de Radioweg. En vanaf dat moment is het met mijn (school)carrière helemaal goed gekomen.

Na zo'n 8 jaar, in 1974 weer een hernieuwde kennismaking met de Sint Joannesschool, inmiddels verhuisd naar de Zonnehof. Jongste broer Marcel zal in de 4e of 5e klas gezeten hebben, dat "meester Bekema" mij vroeg. Als lid van de kookstaf tijdens de driedaagse voor de toen nog 6e klassers.

Locatie "De Trein" op landgoed de Monnikenberg in Hilversum. Samen met André Bekema, José Klok, An van Tol en onder inspirerende leiding van Pastor Theo Schoot heb ik daar een aantal jaren achtereen drie prachtige dagen meegemaakt. Waarom was dat in onze tijd niet zo geregeld? Lol, elkaar inspireren, leren samenwerken en een mooie afsluiting van je lager schooltijd. Een betere voorbereiding op het vervolgonderwijs kan je niet wensen.

Uit het fotoboek.

Mooie herinneringen aan de driedaagse in Hilversum:

H. Avondmaalviering in De Trein.
Rechts midden op de foto Pastor Theo Schoot en aan het einde André Bekema.

De verblijfslocatie "De Trein" op Landgoed de Monnikenberg in Hilversum

Wakker worden in een treincoupé op schooldriedaagse
Van onder naar boven Anton de Haan, Marcel Andriessen en Ron Enthoven

Daarna nog een jaar mee naar Naarden, nu met “meester Frans van Noorden” in de plaats van José. Slapen in een Kazemat ook weer een heel nieuwe ervaring en dat zo dicht bij huis. Helaas moest ik vanwege mijn werk daarna afhaken, tot.....

In 1994 Kirsten, onze oudste dochter, onderwijs ging volgen op de inmiddels A. Bekema-school aan de Zonnehof. Helpen op spelletjesdagen, bij uitstapjes naar de speeltuin of kinderboerderij, de schoonmaakavonden bij de kleuters aan het eind van ieder schooljaar, leesmoeder. Artis, schoolreisjes, excursies naar bv. het Scheepvaartmuseum en het Henriette Roland Holst huis met (omdat we véél te vroeg waren en het museum was nog dicht) een geïmproviseerde stadswandeling. Daar waar nodig hand- en spandiensten. En later, ik denk vanaf 2003, documoeder. En niet te vergeten het plastificeren van nieuwe leesboeken en lesmethoden. En die laatste twee bezigheden heb ik nadat jongste dochter Suzanne al van school was nog tot in 2009 gedaan.

Tot voor een aantal jaar geleden kwam ik dan rond Sinterklaas vaak ook André Bekema nog even tegen!

Tot op de dag van vandaag breng ik nog met enige regelmaat wc-rollen, eierdozen enz. langs, om dan gelijk even bij te praten met het dan aanwezige personeelsleden, die ik al zo heel lang ken. En om lief en leed over de voortgang van onze kinderen en de school te delen. Geen idee of dat ook onder de noemer vrijwilligerswerk valt.

Met weemoed denk ik terug aan het oude gebouw op de Rijksstraatweg, de voorraadzolder naast het lokaal van juffrouw Jansen, het magazijn op de 1^e verdieping naast lokaal 5. De mooie trap waar je door de aangebrachte nopjes niet van af kon glijden. De kast met opgezette dieren in het lokaal van juffrouw Vis, de koperen bel die voor het begin van de lessen en het speelkwartier enz. geluid werd, de koffie- of theeronden. Als je die “beurt” had dan kon de dag niet stuk. Het gebouw had, met al zijn tussenverdiepingen en houten trapjes op en af, gangen met tegels en rijen van kapstokken, iets bijzonders, mysterieus met een echte schoollucht (te warme lokalen, natte jassen en een pislucht in de toiletten). Met in de voortuin voor lokaal 4 een soort van conifeer die, voor ons als buurtkinderen, een schitterende speel- c.q. verstopplek was.

Maar ook naar de periode die ik van nabij op de Zonnehof heb meegemaakt kijk ik met heel veel positieve gevoelens terug. Onze meiden hebben er een leuke tijd gehad. De ontwikkeling heeft niet stil gestaan, de school is mee ontwikkeld, maar iets van de oude vertrouwde sfeer is er nog steeds. Mijns inziens door het dorpse karakter, de continuïteit in het lerarenbestand, dat iedereen elkaar kent, sommige leerkrachten ook al weer aan een 2^e generatie les geven, en de leerkrachten ook graag geïnformeerd blijven over de voortgang in het voorgezet en vervolgonderwijs van hun “oud” leerlingen. Volgens mij staat in dat opzicht de deur niet alleen letterlijk maar ook figuurlijk altijd open.

Nu maar hopen dat de Gemeente snel groen licht geeft voor de bouw van een nieuwe school. Wie weet volgt er dan in de toekomst nog een volgende (mijn oud oom en tante Tetteroo meegerekend) vijfde generatie uit onze familie onderwijs op de voorheen St. Joannes, nu A. Bekemaschool.